

Arrest

nr. 270 993 van 6 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor verzoeker en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit overdrachtbesluit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: E. S.
voornaam: C.
geboortedatum: [...]1987
geboorteplaats: Onitsha
nationaliteit: Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel (b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer E. S., C., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Nigeria te zijn, bood zich op 09/04/2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 09/04/2021 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten uit het land van herkomst neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort noch van een nationaal identiteitsbewijs.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 09/04/2021, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot twee treffers. De eerste treffer toont aan dat de betrokkene op 27/09/2016 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Italië. De tweede treffer toont aan dat de betrokkene op 04/04/2019 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 22/04/2021. Hij verklaarde verloofde te zijn met de in België verblijvende J. C., (OV [...]) en verklaarde geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaart in dit interview dat hij Nigeria verliet op zijn achtentwintigste en per bus naar Niger trok waar hij ongeveer een maand verbleef om dan naar Libië te trekken waar hij van mei 2016 tot augustus 2016 verbleef om vervolgens per boot naar Italië over te steken, waar hij van 01/09/2016 tot 14/12/2018 in een opvangcentrum in Piacenza verbleef, en waar zijn verzoek werd afgewezen, hij kwam van december 2018 tot april 2019 naar België, verbleef hier clandestien en deed geen verzoek om internationale bescherming uit vrees voor een repatriëring naar Nigeria op basis van de informatie over de afwijzing in Italië op basis van zijn vingerafdrukken. In April 2019 trok hij naar Duitsland tot rond december 2019, in Duitsland kwam hij aldus zijn informatie in een Dublin-Italië procedure terecht, waarop hij eind 2019 terug naar België kwam en hier clandestien verbleef en op 09/04/2021 een verzoek om internationale bescherming neerlegde, aldus zijn verhaal omdat zijn verloofde één maand zwanger is en hem zei nu toch een verzoek in te dienen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat België zijn favoriete bestemming was van toen hij nog in Nigeria verbleef, dat hij reeds in 2018 een verzoek om internationale bescherming wou doen maar mensen dat hem toen afraadden, dat hij nu hier is met zijn zwangere verloofde.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niet naar Duitsland terug wilt omdat hij daar een Dublin beslissing Italië kreeg.

Op 07/05/2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties.

We ontvingen een weigering van Italië op 25/05/2021. Op 27/05/2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Het verzoek aan de Duitse instanties werd op 04/06/2021 conform artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitse instanties stemden op 30/04/2021 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De Duitse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat

Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij in Duitsland oorspronkelijk in een Dublin procedure terecht kwam, merken we op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Voorts benadrukken we dat Duitsland zich uitdrukkelijk verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, Duitsland deed op 13/05/2019 een terugname verzoek aan Italië, op 19/06/2019 informeerde Duitsland Italië over een beroep met opschortend effect, op 01/07/2019 hield het opschortende effect op te bestaan en werd de nieuwe limiet voor de voerdracht 01/01/2020, Duitsland stuurde een 'absconded' communicatie naar Italië, een mededeling dat de betrokkene verdwenen was, de nieuwe tijdslimiet voor de overdracht naar Italië was dan 01/01/2021, een termijn die op heden verstreken is en gegeven dat Duitsland ten aanzien van België de verantwoordelijkheid heeft geaccepteerd onder 18.1(b), nog lopend, zal betrokkene zijn verzoek door Duitsland worden behandeld.

Betreffende de eventuele verklaring van de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over zijn verzoek in Duitsland, merken we op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren, we benadrukken dan ook dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan worden aangenomen dat Duitsland de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU, dat betrokkene niet in detail op de hoogte was van de stand van zaken in zijn procedure in Duitsland is ook een gevolg van het feit dat hij Duitsland heeft verlaten voor België terwijl de procedure daar nog lopend was en dus als 'absconded' werd beschouwd.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, waar hij geen familie heeft, terwijl hij in België een zwangere verloofde heeft, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel of dat het onderhouden van een relatie tijdelijk moeilijker wordt dan tijdens de langdurige fysieke maar clandestiene aanwezigheid op het Belgische grondgebied, aldus zijn relaas van december 2019 tot aan zijn verzoek op 09/04/2021, is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van persoonlijke ervaringen of situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene qua behandeling en qua verblijf in Duitsland geen problemen aanhaalde, het feit dat hij in België een zwangere verloofde heeft doet geen afbreuk aan het feit dat dit geen grond kan zijn om de soevereiniteitsclausule toe te passen gezien betrokkene op geen enkel ogenblik melding maakt van wederzijdse afhankelijkheid en dat er geen bewijzen aan het dossier zijn toegevoegd die toelaten deze situatie te beschouwen als een situatie die valt onder een verzoeker met een duurzaam gezinsleven in een formele relatie met een zwangere vrouw.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, "Country Report: Germany – 2019 update", laatste update in 11/2020, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/>

reports/country/germany; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (blz. 44). Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen van het opvangcentrum dat hen is toegewezen. Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 73).

Volgens het AIDA-rapport moeten verzoekers eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 81-82). Zodra deze verplichting stopt, worden zij ondergebracht in collectieve opvangcentra (blz. 88). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 89-90, 92). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum. Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen. Het rapport meldt dat de bezettingsgraad in de collectieve centra verbeterde (blz. 92). Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland, zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (blz. 60). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Duitsland niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang ("reduced material conditions", blz. 73).

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success", pagina 32), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor medische problemen te hebben en op 03/05/2021 een volgende afspraak te hebben voor diagnosestelling. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, maakt geen melding van lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene legt tijdens het interview de resultaten van een bloedonderzoek van 22/02/2021 en een nieuwe afspraak neer, ten bewijze van het feit dat hij medisch wordt opgevolgd.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure. Indien uit de medische

opvolging mocht blijken dat deze procedure voor betrokkene wenselijk of noodzakelijk is, kan ze worden gevolgd.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De bevoegde autoriteiten in Duitsland worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene via de luchthaven Hamburg en betrokkene moet zich aanbieden in het aanmeldcentrum EAE München, Maria-Probst Strasse 14, 80939 München.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten (4)."

Op 12 oktober 2021 ondertekende verzoeker een vrijwillige vertrekverklaring in Merksplas.

Op 20 oktober 2021 werd verzoeker overgedragen aan Duitsland.

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 254).

Ter zitting wijst de raadsvrouw van verzoeker zelf op het feit dat blijkt dat verzoeker werd overgedragen aan Duitsland. Ze stelt zich wat betreft het belang naar de wijsheid van de Raad te gedragen in de mate dat de overdracht vrijwillig is gebeurd.

Verweerder stelt ter zitting dat de overdracht in casu uitdrukkelijk vrijwillig is gebeurd. Hij maakt dienaangaande een stuk over van 12 oktober 2021 waarin de Raad leest: *"please I am begging to be moved to germany (sic) as soon as possible. I don't want to wait to stay more longer here because of my health conditions. Waiting for your reply soon thanks"*.

Er bestaat in casu geen twijfel over het vrijwillig karakter van de overdracht die heeft plaats gehad op 20 oktober 2021.

Er blijkt in casu dat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij het aanvechten van het overdrachtbesluit van 22 juni 2021.

Nu de raadsvrouw van verzoeker ook ter zitting heeft verklaard zich te gedragen naar de wijsheid in geval van vrijwillige overdracht, toont zij ook hiermee het actueel belang niet aan.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan actueel belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES